

ρίζηται ὠρελίμως· φοβεῖται τὴν ἀκράτειαν τῶν παθῶν, ὡς πολέμιον τῆς ζωῆς καὶ τῆς υἰείας αὐτοῦ· καταγίνεται εἰς ἐνασχολήσεις ὠρελίμους, καὶ οὕτω δίδει μεγαλύτερον τόνον εἰς τὰς δυνάμεις αὐτοῦ· φυλάττων ἀτάραχον τὴν ψυχὴν, ἀπολαμβάνει γαλήνην σωτήριον καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα· δὲν ἐπικαλεῖται τὸν θάνατον, ἀλλ' οὐδὲ πάλιν φοίττει, ὅταν βλέπῃ αὐτὸν ἐρχόμενον· σύννοιδεν, ὅτι διάγει τιμίως τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὅταν κάμνῃ χρῆσιν αὐτῆς σύμφωνα μὲ τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ προθυμία καὶ ὁ ζῆλος αὐτοῦ εἰς τὸ ἀγαθοποιεῖν ἀνταμείβουσιν αὐτὸν μὲ τὴν γλυκυτάτην εὐχαρίστησιν τῆς συνειδήσεως. Δὲν φοβεῖται τὰ δεινὰ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς, ὅτε πρόκειται σκοπὸς καλὸς, πράξεις τίμιαι καὶ ὠρελίμοι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ὑπὲρ τῶν φίλων, ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἔτι καὶ ὑπὲρ τῶν μεταγενεστέρων.

Ἐπαγρυπνῶν εἰς τὴν συντήρησιν αὐτοῦ ἄνευ ὀχληρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ἀνησυχίας, δὲν τρεῖται ποτὲ τῆς ἀναγκαίας ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματος εἰς τὸ κρίνειν καὶ ἀποφασίζειν τὸ πρακτέον ἐν καιρῷ κινδύνου. Ἡ πεποίθις, ὅτι ἡ θεία πρόνοια ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν συντήρησιν ἡμῶν, κάμνει αὐτὸν νὰ μὴ φοίτῃ τὸν θάνατον, ὡς ἄλλοι πολλοί, ἀλλὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀθῶα ἀγαθὰ τῆς ζωῆς· μετὰ χαρᾶς τοσοῦτον μεγαλητέρας, ὅσον ἐξεύρει, ὅτι ἡ διαφύλαξις αὐτῆς δὲν κρέμαται ἐκ μόνων τῶν φροντίδων αὐτοῦ. Εὐρίσκεται ἐν περιστάσεσιν, ἐν αἷς ἡ πατρὶς ἢ ἡ πίστις ἀπαιτοῦσι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτοῦ; ἂν καὶ αἰσθάνηται τί μέλλει νὰ θυσιάσῃ, εἶναι ὅμως ἀρκετὸς νὰ νικήσῃ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ζωῆς, καὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς θ' ὑπαγορεύει εἰς αὐτὸν ἡ συνείδησις, καὶ τὸ ἱερὸν χρέος τοῦ σέβεσθαι τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ, τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, καὶ προτιμᾶν τὴν κοινὴν σωτηρίαν παρὰ τὴν ἑαυτοῦ.

Φροντίς τῶν ὑπαρχόντων.

Ὁ ἄνθρωπος συνιστάμενος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος, ὑπόκειται εἰς φυσικὰς χρείας, ὥς ὀφείλει νὰ ἐκπληροῖ διὰ τιμίων κόπων, ἂν θέλῃ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν τιμίαν συντήρησιν τῆς υπάρξεως αὐτοῦ. Τοιαῦται χρεῖαι εἶναι ἡ τροφή, τὰ ἐνδύματα, ἡ κατοικία· καὶ δι' αὐτὰ ἔτι τὰ ἀπλῶς χρήσιμα εἰς τὴν ζωὴν ἀπαιτοῦνται ἀνάλογοι φροντίδες καὶ κόποι. Ἡ Πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ ἐκχεεῖ εἰς τὴν γῆν πολλὰ ἀγαθὰ διὰ νὰ τρέφωνται οἱ κάτοικοι αὐτῆς· ταῦτα ὅμως ἀπαιτοῦσι τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ κάμῃ αὐτὰ χρήσιμα εἰς τὰς χρείας αὐτοῦ. Ὁ νόμος οὗτος εἶναι γενικὸς διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τοῦ ποιέμενος μέχρι τοῦ ἰσχυροτέρου μονάρχου. Ἐκαστος πολίτης χρεωστέῃ εἰς ἑαυτὸν πόρον ζωῆς τίμιον, καθ' ὃν ἔχει βαθμὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Διὰ διαφορῶν μέσων δύναται ἕκαστος νὰ ἀποκτήσῃ ὑπαρχόντα, ἢ νὰ πο-